

COLLEGE VAN BEROEP VOOR DE EXAMENS

No 2026/09/1280

HET COLLEGE VAN BEROEP VOOR DE EXAMENS

Uitspraak op het beroep van [appellant], [studentnummer], gericht tegen het besluit van de Examencommissie van de Faculteit der Geneeskunde (hierna: verweerster) om geen verlenging met terugwerkende kracht van de geldigheid van resultaten toe te kennen.

I. Loop van het geding

Namens appellant heeft zijn gemachtigde C.J.A. van Vliet op 2 oktober 2025 bij het College van Beroep voor de Examens (hierna: College) beroep ingesteld tegen het besluit van verweerster, bekend gemaakt op 10 september 2025. Op 2 oktober 2025 heeft het College aan verweerster gevraagd om in overleg met appellant en zijn gemachtigde na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. Op 29 oktober 2025 heeft er een gesprek plaatsgevonden tussen appellant en verweerster. Er is geen minnelijke schikking tot stand gekomen. Verweerster heeft op 4 november 2025 een verweerschrift ingediend.

Het beroep is behandeld op de zitting van het College van 17 december 2025. Appellant is één dag voor de zitting door zijn gemachtigde geïnformeerd over de datum en het tijdstip van de zitting. Appellant is vervolgens, na aanvang van de zitting, online verschenen. De gemachtigde van appellant was eveneens online bij de zitting aanwezig. Namens verweerster zijn prof. dr. P.L. Hordijk (voorzitter examencommissie), mr. drs. A.C. van Dijk (juridische medewerker examencommissie) en mr. drs. A.E.M. Boogerman (ambtelijk secretaris examencommissie) verschenen. Partijen hebben hun standpunten mondeling toegelicht.

II. Feiten

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat het College uit van de volgende feiten.

Appellant is in het studiejaar 2019/2020 gestart met de bacheloropleiding geneeskunde. De laatst behaalde studiepunten zijn op 18 december 2020 geregistreerd. Zijn resultaten zijn gedeeltelijk per 1 september 2024 en gedeeltelijk per 1 september 2025 vervallen. Op 21 augustus 2025 heeft appellant verzocht om verlenging, met terugwerkende kracht, van de geldigheidsduur van zowel de per 1 september 2024 vervallen resultaten als de per 1 september 2025 vervallende resultaten. Verweerster heeft dit verzoek afgewezen onder verwijzing naar artikel 13, tweede lid, van de Regels en Richtlijnen bacheloropleiding Geneeskunde (hierna: R&R), waarin is bepaald dat resultaten die vóór de datum van indiening van het verzoek zijn vervallen, niet met terugwerkende kracht geldig kunnen worden verklaard.

Appellant stelt primair dat artikel 13, tweede lid, van de R&R onverbindend is, omdat de Wet op het hoger

onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), mede gelet op de totstandkomingsgeschiedenis, geen grondslag biedt voor het stellen van een fatale termijn voor aanvragen tot verlenging van de geldigheidsduur van studiepunten. Naar het oordeel van appellant kan een afwijzing die uitsluitend is gebaseerd op termijnoverschrijding, zonder inhoudelijke beoordeling van het verzoek, niet in stand blijven. Subsidiair stelt appellant dat het bestreden besluit in strijd is met artikel 4:7 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), nu verweerster hem niet in de gelegenheid heeft gesteld zich uit te laten over de verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding en over de voorgenomen afwijzing.

III. Standpunten van partijen

Standpunt van appellant

Appellant stelt primair dat het bestreden besluit in strijd is met artikel 13, tweede lid, R&R en dat deze bepaling onverbindend moet worden verklaard. Artikel 13, tweede lid, R&R bepaalt dat een verzoek tot verlenging van de geldigheidsduur van studiepunten kan worden ingediend vanaf twaalf maanden vóór het vervallen van die geldigheid tot uiterlijk één maand vóór dat moment. Resultaten die vóór indiening van het verzoek zijn vervallen, kunnen niet met terugwerkende kracht opnieuw geldig worden verklaard. Nu tegen opleidingsregelgeving geen rechtstreeks rechtsmiddel openstaat en deze in beginsel niet rechtstreeks kan worden getoetst, beroept appellant zich op exceptieve toetsing. Dit brengt mee dat het College dient te beoordelen of artikel 13 R&R verenigbaar is met hogere regelgeving en algemene rechtsbeginselen, en of deze bepaling een toereikende grondslag vormt voor het bestreden besluit. Daarbij zijn de algemene beginselen van behoorlijk bestuur richtinggevend.

Artikel 13 R&R is volgens appellant gebaseerd op artikel 7.10, vierde lid, van de WHW. Appellant stelt dat artikel 7.10, vierde lid, van de WHW geen grondslag biedt voor het stellen van een fatale termijn voor het indienen van een verzoek tot verlenging van de geldigheid van studiepunten. Ook uit de wetsgeschiedenis blijkt niet dat een dergelijke beperking is beoogd. Appellant is bovendien niet gewezen op de aanvraagtermijn en evenmin geïnformeerd over mogelijke rechtsmiddelen, hetgeen strijd oplevert met artikel 3:45 Awb. Verweerster behandelt de termijnoverschrijding alsof er sprake is van een te laat ingediend bezwaar- of beroepschrift, hetgeen onjuist is. Dit klemmt vooral nu het vervallen van 78 EC aan de orde is. Volgens appellant is het niet aannemelijk (gemaakt) dat alle onderliggende leeruitkomsten zodanig zijn verouderd dat deze studiepunten moeten vervallen. Daarmee komt het fundamentele recht op toegang tot onderwijs in het gedrang.

De beginselen van behoorlijk bestuur, en vooral het evenredigheidsbeginsel, brengen mee dat een verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van studieresultaten inhoudelijk moet worden beoordeeld en niet op grond van een arbitraire fatale termijn mag worden afgewezen. Verweerster heeft niet aannemelijk gemaakt dat een strikte termijn noodzakelijk is ter borging van de onderwijskwaliteit. De WHW veronderstelt juist een individuele belangenafweging. Die afweging wordt door artikel 13, tweede lid, van de R&R gefrustreerd. Appellant concludeert daarom dat deze bepaling onverbindend is en dat verweerster het verzoek inhoudelijk had moeten beoordelen.

Subsidiair stelt appellant dat het bestreden besluit in strijd is met artikel 4:7 Awb. Op grond van deze bepaling moet de aanvrager in de gelegenheid worden gesteld een zienswijze naar voren te brengen indien het bestuursorgaan voornemens is een aanvraag af te wijzen op grond van gegevens over feiten en belangen die de aanvrager betreffen en die afwijken van de door de aanvrager verstrekte gegevens. Het verzoek van appellant is in het onderhavige geval afgewezen omdat de aanvraag te laat zou zijn ingediend en de termijnoverschrijding niet verschoonbaar zou zijn. Verweerster heeft het verzoek afgewezen zonder appellant vooraf in de gelegenheid te stellen zich uit te laten over de gestelde termijnoverschrijding en de veronderstelde onverschoonbaarheid daarvan. Daarmee is gehandeld in strijd met artikel 4:7 Awb.

Appellant heeft aangevoerd dat hij zijn verzoek pas in augustus 2025 heeft ingediend omdat hij eerst zekerheid wilde hebben over zijn inschrijving, zijn ADHD-medicatie en zijn belastbaarheid om de bacheloropleiding geneeskunde te kunnen afronden. Verweerster heeft hem hierover niet gehoord en heeft deze omstandigheid niet bij haar besluitvorming betrokken. De beslissing berust daardoor niet op alle relevante omstandigheden.

Standpunt van verweerster

Appellant is in het studiejaar 2019/2020 gestart met de bacheloropleiding geneeskunde. In dat studiejaar heeft hij 54 EC behaald en in het eerste semester van studiejaar 2020/2021 nog 24 EC. Het laatste studieresultaat is geregistreerd op 18 december 2020. In de studiejaar 2021/2022 en 2022/2023 heeft appellant pogingen gedaan om tweedejaarsvakken te volgen, waarbij bij het merendeel van de toetsen sprake was van een no show.

Verweerster heeft in 2022 en 2023 meerdere gesprekken gevoerd met appellant. Na het gesprek van 11 april 2023 is geconcludeerd dat appellant niet opleidbaar is. Op 16 mei 2023 zijn studieafspraken gemaakt die appellant niet is nagekomen.

Op 23 januari 2024 heeft er opnieuw een gesprek plaatsgevonden, mede op basis van een door appellant opgesteld studieplan. Verweerster heeft een studeerbaar plan vastgesteld, gericht op afronding van jaar 1 en 2 en de minor in jaar 3. Er is afgesproken dat appellant verweerster onverwijld zou informeren indien zaken niet lopen zoals zou moeten. Verweerster hield hierover contact met de coördinator Professioneel Gedrag en de tutor van appellant. In de daaropvolgende periode deden zich meerdere problemen voor, waaronder het te laat verschijnen bij tentamens, afmelding voor onderwijsactiviteiten wegens nevenactiviteiten, het niet verschijnen bij gesprekken en het niet tijdig inschrijven voor vakken.

Tijdens een voortgangsgesprek op 25 maart 2024 is appellant erop gewezen dat hij alles in het werk moest stellen om de tentamens van jaar 1 en 2 te behalen. Op 28 maart 2024 behaalde appellant een onvoldoende en verscheen hij bij drie andere tentamens niet. Op 1 juli 2024 gaf appellant aan dat hij studievertraging had opgelopen wegens problemen met zijn ADHD-medicatie, maar dat hij de herkansingen zou maken. Hij is echter niet bij deze herkansingen verschenen. Op 22 juli 2024 berichtte appellant dat hij in het buitenland zou gaan studeren en dat hij had geaccepteerd dat de afspraak over de verlenging van cijfers was komen te vervallen. Op 19 augustus 2024 meldde hij dat hij in Taiwan zou gaan studeren. In geen van deze berichten heeft appellant verzocht om verlenging van de geldigheid van zijn studieresultaten, terwijl hem bekend was dat 54 EC per 1 september 2024 zouden vervallen.

Op 24 maart 2025 heeft appellant contact gehad met de studentenbalie en op 7 april 2025 met verweerster in verband met toelating tot een opleiding in Münster. In een gesprek op 13 mei 2025 is aan appellant meegedeeld dat de resultaten van jaar 1 waren vervallen en niet met terugwerkende kracht konden worden verlengd en dat hij opnieuw zou moeten beginnen in jaar 1. Tevens is hem, gelet op zijn studieverloop, dringend geadviseerd een andere opleiding te overwegen. Pas op 21 augustus 2025 heeft appellant de examencommissie verzocht om verlenging met terugwerkende kracht van de per 1 september 2024 vervallen resultaten en om verlenging van de resultaten die per 1 september 2025 zouden vervallen. Verweerster heeft dit verzoek afgewezen op grond van artikel 13, tweede lid, R&R, waarin is bepaald dat reeds vervallen resultaten niet met terugwerkende kracht geldig kunnen worden verklaard. Voornoemde bepaling uit de R&R is in lijn met een uitspraak van het College van 16 juni 2016.

Verweerster heeft op 9 september 2025 intern beoordeeld of er sprake was van een verschoonbare termijnoverschrijding. Daarbij is betrokken dat appellant door de gesprekken en gemaakte afspraken in januari en maart 2024 wist dat resultaten per 1 september 2024 zouden vervallen. Uit zijn e-mails van juli en augustus 2024 blijkt bovendien dat hij zich bewust was van het vervallen van de resultaten en dat hij ervoor heeft gekozen zijn focus te verleggen naar een studie in het buitenland. Verweerster leidt hieruit af dat appellant het vervallen van de studieresultaten bewust heeft aanvaard, waardoor geen sprake is van verschoonbare omstandigheden.

Tijdens het schikkingsgesprek van 29 oktober 2025 heeft appellant verklaard dat hij in mei 2025 nog niet wist of hij verder wilde met geneeskunde en dat dit pas in augustus 2025 duidelijk werd. Ook heeft hij gesteld dat hij jaren problemen heeft gehad met zijn ADHD-medicatie. Verweerster acht deze verklaringen onvoldoende om de termijnoverschrijding te rechtvaardigen, mede omdat appellant in juli 2024 expliciet heeft nagedacht over het vervallen van zijn resultaten. Dat appellant eerst zekerheid wilde over voortzetting van de studie of inschrijving, rechtvaardigt evenmin de termijnoverschrijding, nu inschrijving geen vereiste is voor het indienen van een verlengingsverzoek.

Tot slot verwijst verweerster naar de uitspraak van het CBHO van 19 juli 2022 (CBHO 2022/020), waarin is geoordeeld dat studenten geacht worden bekend te zijn met termijnen uit de Onderwijs en Examenregeling (hierna: OER) en nadere regelgeving zoals de R&R, vooral indien zij eerder met deze regelgeving zijn geconfronteerd. Volgens

verweerster mocht van appellant, gelet op de intensieve begeleiding in de afgelopen studiejaren, worden verwacht dat hij bekend was met het vervallen van zijn studieresultaten per 1 september 2024. Nu dit vervallen rechtstreeks, dat wil zeggen van rechtswege, voortvloeit uit de OER, is geen afzonderlijk appellabel besluit vereist.

IV. Overwegingen van het College

Het beroep van appellant is tijdig ingesteld en voldoet ook aan de andere wettelijke eisen. Het beroep is derhalve ontvankelijk.

Het bestreden besluit van 10 september 2025 is tot stand gekomen onder de werking van artikel 13, tweede lid, van de R&R. Dit artikellid bepaalt dat een verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van studiepunten kan worden ingediend vanaf twaalf maanden vóór tot uiterlijk één maand vóór het verstrijken van die geldigheidsduur, waarbij de registratiedatum van het resultaat in SAP bepalend is. Resultaten die vóór indiening van het verzoek zijn vervallen, kunnen niet met terugwerkende kracht geldig worden verklaard.

Op grond van artikel 7.10, vierde lid, van de WHW kan het instellingsbestuur de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens beperken, met dien verstande dat de examencommissie bevoegd is deze geldigheidsduur in individuele gevallen te verlengen. Beperking is slechts toegestaan indien de getentamineerde kennis, het inzicht of de vaardigheden aantoonbaar verouderd zijn. Verweerster heeft deze bepaling uitgewerkt in artikel 9.2, eerste lid, van de OER, waarin is bepaald dat de geldigheidsduur van tentamens en vrijstellingen in de bacheloropleiding is beperkt tot vier studiejaren na het studiejaar waarin het resultaat is behaald. Conform vaste rechtspraak van het College van Beroep voor het Hoger Onderwijs (hierna: CBHO) - bijvoorbeeld CBHO 2022/020, onder 2.5.1 - en van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: ABRvS) - bijvoorbeeld ABRvS, 4 september 2024, ECLI:NL:RVS:2024:3582, onder 6.3 - mag het criterium 'aantoonbaar verouderd' categoriaal worden ingevuld door middel van een vaste termijn; een individuele beoordeling per studieonderdeel is niet vereist.

Het College oordeelt dat verweerster het verzoek tot verlenging van de geldigheidsduur van de studiepunten terecht heeft afgewezen. Appellant heeft het verzoek tot verlenging van de per 1 september 2024 vervallen resultaten ruim na het verstrijken van de in artikel 13, tweede lid, van de R&R gestelde termijn ingediend. Het verzoek met betrekking tot de per 1 september 2025 vervallende resultaten is eveneens buiten de daarvoor geldende termijn ingediend.

Het College volgt appellant niet in zijn betoog dat artikel 13, tweede lid, van de R&R onverbindend is. Artikel 7.10, vierde lid, van de WHW verzet zich niet tegen het stellen van een aanvraagtermijn voor verlenging van de geldigheidsduur van studieresultaten. Voorts acht het College van belang dat appellant op de hoogte had moeten zijn van het vervallen van zijn studieresultaten. Te meer nu hij jarenlang intensieve begeleiding van verweerster heeft ontvangen. Uit de e-mail van 22 juli 2024 blijkt zelfs dat appellant bekend was met het vervallen van de studiepunten per 1 september 2024 en dit heeft geaccepteerd. In deze email vermeldt appellant immers: "Dit betekent ook dat ik wél KTO kan doen en mocht de afspraak voor het verlengen van cijfers komen te vervallen, wat ik ook al heb geaccepteerd, prima, ik ben gewoon in Amsterdam en zoals gezegd, ik zal niet opgeven."

Het College ziet geen grond voor het aannemen van een verschoonbare termijnoverschrijding. Appellant was op de hoogte van het vervallen van zijn studiepunten en heeft in de beroepsprocedure geen bijzondere omstandigheden aangevoerd die een afwijking van artikel 13, tweede lid, van de R&R rechtvaardigen. De tijdens het schikkingsgesprek genoemde omstandigheden, te weten de onzekerheid over het al dan niet voortzetten van de bacheloropleiding geneeskunde en de problemen met de ADHD-medicatie, alsmede de ter zitting genoemde redenen dat appellant de geldige inschrijving en voldoende zekerheid omtrent zijn belastbaarheid om te kunnen studeren wilde afwachten alvorens een verlengingsverzoek in te dienen, acht het College onvoldoende om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Dit geldt in het bijzonder nu appellant wist, althans had moeten weten, dat zijn studiepunten zouden vervallen.

Ten aanzien van het beroep op artikel 4:7 Awb overweegt het College dat verweerster het verzoek heeft afgewezen op basis van gegevens die niet door appellant in het verzoek zijn verstrekt. Artikel 4:7 Awb bepaalt dat een bestuursorgaan, voordat het bestuursorgaan een aanvraag geheel of gedeeltelijk afwijst, de aanvrager in de gelegenheid moet stellen zijn zienswijze naar voren te brengen indien de afwijzing zal steunen op gegevens over feiten en belangen die de aanvrager betreffen en die afwijken van de gegevens die de aanvrager zelf heeft verstrekt. Verweerster heeft deze verplichting in de primaire besluitvorming niet nageleefd. Het College is echter van oordeel dat dit gebrek op grond van artikel 6:22 Awb kan worden gepasseerd. Het gebrek is in de beroepsprocedure hersteld, nu appellant tijdens het schikkingsgesprek en ter zitting alsnog in de gelegenheid is gesteld om zijn zienswijze over de termijnoverschrijding en de door hem aangevoerde omstandigheden naar voren te brengen. Appellant is door voornoemd gebrek niet in zijn belangen geschaad.

Tot slot overweegt het College dat het vervallen van de studiepunten van rechtswege voortvloeit uit artikel 9.2, eerste lid, van de OER en niet berust op een afzonderlijk (appellabel) besluit. Tegen het vervallen zelf staat derhalve geen zelfstandig rechtsmiddel open. Van studenten mag worden verwacht dat zij bekend zijn met de regels inzake de geldigheidsduur van studieresultaten, te meer indien zij daar eerder in hun studie al mee zijn geconfronteerd, zoals in de onderhavige zaak het geval is. Het College wijst in dit verband op vaste rechtspraak van het CBHO, bijvoorbeeld CBHO 2022/020, onder 2.5.3.

Bovenstaande overwegingen leiden tot de volgende beslissing.

V. Uitspraak

Het College verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan te Amsterdam, op 28 januari 2026, door mr. dr. A.J.G.M. van Montfort, voorzitter, mr. dr. B.J.M. Frederiks en R.A. Brouwer, leden, in aanwezigheid van mr. M. Lukić, secretaris.

mr. dr. A.J.G.M. van Montfort,
voorzitter

mr. M. Lukić,
secretaris

Tegen een uitspraak van het College van Beroep voor de Examens kan, onder vermelding van een deugdelijke motivering, door betrokkene beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. De termijn voor het indienen van een beroepsschrift is zes weken. Er kan gebruik worden gemaakt van een webformulier voor Veilig Mailen. Er is griffierecht verschuldigd. Zie www.raadvanstate.nl/studentzaken.

